

Jeg mener derfor, at det var rigtigt, om Rigsdagen vedtog denne lille Lov. Lille er den, for saa vidt som den berører et Spørgsmaal, som vi alle sammen hurtigt kunne blive klare over, og for saa vidt som vi have et godt Forbillede for Lovforslaget i Tuberbuloseloven. Stor er den, for saa vidt den afhjælper et stort Savn i Samfundet ved at byde, eller i hvert Fald gøre Forsøg paa at byde, de kronisk syge et Hjem, hvor de kunne henleve deres Liv under Forhold, som det moderne Samfund kan være bekendt at byde dem. Jeg mener, det er rigtigst, at Rigsdagen vedtager denne Lov, og i Modsætning til det ærede Medlem fra Vordingborg skal jeg fraraade at henvise Loven til Udvalg; thi dette vil paa dette Tidspunkt, hvor vi nu befinde os, den 11te Time af Rigsdags-samlingen, vel nok være det selv samme som at begrave den. Det lille Lovforslag er ogsaa efter min Mening saaledes udarbejdet, at det ikke er nødvendigt at foretage Udvalgsbehandling. Skulde der, som det ærede Medlem paastod, være en ganske enkelt Bestemmelse i Forslaget, som ikke er ret vel overvejet, vil det dog være muligt at vedtage en Ændring i saa Henseende inden tredie Behandling.

Jeg skal derfor meget anbefale Vedtagelsen af dette lille Lovforslag. Vi komme derved til at afhjælpe et længe følt Savn, saaledes at vi kunne byde de kronisk syge en menneskeværdig Tilværelse i Stedet for at lade dem ligge rundt omkring i Hjemmene og lide Nød.

Schack: I Princippet kan jeg tiltræde de Tanker, som have fundet deres Udtryk i Lovforslaget. Det Parti, Højre, paa hvis Vegne jeg taler, gaar ud fra, at den ved bedst, hvor Skoen trykker, som har den paa, og enhver, der har set den Sorg og den Ulykke, som kroniske Sygdomme kunne bringe over fattige Hjem, maa være enig i Lovforslagets Principper. Jeg takker Forslagsstillerne, fordi de ere fremkomne med Forslaget, men der er enkelte Bestemmelser, som jeg er enig med det ærede Medlem fra Vordingborg (Carl Hansen) i, ikke ere vel overvejede, men trænge til Forandring: Jeg hørte den foregaaende Taler udtale, at det ikke vilde være godt for Lovforslaget at lade det komme i Udvalg, da der maaske saa ikke vilde blive noget af det i Aar. Jeg antager imidlertid, at selv om det kom i Udvalg, kunde det med god Villie i Løbet af et Par Dage blive ændret paa nogle enkelte Punkter. Jeg finder sikkert Tilslut-

ning hos de forskellige Partier her i Salen deri, at selv om Lovforslaget kom i Udvalg, vilde dets Behandling kunne tilendebringes i Løbet af nogle Dage, saa det kan blive til Lov i denne Samling, selv om vi formentlig ikke have mange Dage tilbage af Rigsdagssamlingen. Jeg skal derfor principaliter anbefale Lovforslaget paa det bedste paa Højres, paa mit Partis Vegne.

Maa jeg, medens jeg har Ordet, gøre opmærksom paa et Ord, som jeg ikke synes om. Der staar i anden Linie af § 1, at der skal ydes Tilskud til „Forplejning og Behandling af uarbejdsdygtige syge“. Det er dette Ord „uarbejdsdygtige“, som ikke bør staa i en Lov, om end det er et Ord, som bruges meget. Jeg tror, at enten er man „arbejdsdygtig“ eller „arbejdsudygtig“; der er ikke noget, der hedder „uarbejdsdygtig“, det bør hedde „arbejdsudygtig“. Det er naturligvis kun en redaktionel Ændring, men det er grimt i en Lov at have et Ord, der, selv om det bruges meget, ikke har hjemme i det danske Sprog.

K. Pedersen: Naar jeg er Medforslagsstiller til dette Forslag, er det baade, fordi jeg mener, at vi til Trods for, at vi ere langt henne paa Samlingen, dog kunne komme til Ende dermed, og ogsaa fordi jeg mener, at her er et Forhold, som trænger til at komme ind under de Overvejelser, som den højtærede Indenrigsminister har tilsagt Tinget skulle blive foretagne i denne Sommer med Hensyn til Sygeplejen og Sygekasseloven i det hele.

Jeg tror, at saavel By som Land ere interesserede i denne Sag. Der blev sagt af det ærede Medlem fra Nykøbing (Valdemar Olsen), at vi havde Hospitalsnød, og vi høre jo ogsaa alle sammen Beklagelser i saa Henseende. Skønt vi bygge adskillige Sygehuse og dyre Sygehuse, er der ikke Plads til de syge, og hvorfor? Ene og alene, fordi der er et saa stort Tal af syge, som der virkelig kan være Tale om at helbrede, men allermost fordi der er en hel Del syge paa Sygehusene, der bedre egne sig til at tages ud af disse og komme ind paa de Plejehjem, som her er Tale om. Vi have i hvert Fald fra forskellige Sider hørt Udtalelser om, at Vanskeligheden ligger i, at selv om man gør Sygehusene større, saa et større Antal syge kan optages i dem, vil det i det lange Løb næsten ikke kunne forslaa, idet de syge, der ikke kunne helbredes, naar de først ere komne derind, ikke have noget Sted at gøre af sig selv.